

Arrest

nr. 218 722 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15 - 17
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ter gelegenheid van een verhoor op 27 november 2018 door de politie verklaart verzoeker dat hij naar België kwam eind augustus 2018. Hij was op 4 augustus 2018 vanuit zijn herkomstland (Senegal) naar Frankrijk gereisd. Verzoeker werd gecontroleerd naar aanleiding van een aangifte van wettelijke samenwoning met C. A. bij de gemeente.

Op 27 november 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: C.

Voornaam: S.

Geboortedatum: 30.09.1978

Geboorteplaats: Z.

Nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 27/12/2018.

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Mechelen op 27/11/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Mechelen en verklaart dat hij aangekomen is in Frankrijk op 04.08.2018. Eind augustus is hij naar België gekomen, waar hij mevrouw C. A. (°26.09.1957) op een concert ontmoet heeft. Hij verklaart heel snel bij haar ingetrokken te zijn. Op 20.10.2018, nog geen twee maanden na hun eerste ontmoeting, boden betrokkenen zich aan bij de burgerlijke stand van de stad Mechelen om informatie in te winnen omtrent een wettelijke samenwoning. Zijn intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Bovendien is de relatie van korte duur. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen” en in een tweede middel van de zorgvuldigheidsplicht. Door de samenhang van de middelen worden deze samen behandeld.

Het eerste en het tweede middel worden als volgt toegelicht:

“2. De middelen: Eerste middel: schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen: Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie dd. 27/11/2018 en dewelke aan verzoeker persoonlijk betekend werd op dezelfde dag stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gerechtvaardigd was wegens schending van artikel 7 alinea 1 ten eerste van de wet van 15/12/1980 namelijk wanneer hij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten namelijk dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie zijnde 27/11/2018. Dat wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie rekening zou gehouden hebben met het feit dat er op datum van 09/10/2018 er een samenlevingsovereenkomst werd opgemaakt door tussenkomst van notaris H. K., hij

wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen en zeker niet zou gesteld hebben dat zijn intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan hem niet automatisch het recht zou geven van verblijf. Dat verzoeker echter een samenlevingsovereenkomst had opgemaakt op datum van 09/10/2018 zijnde op een ogenblik dat hij nog een legaal verblijf had in België en er dan ook zeker en vast niet kan gesteld worden dat hij de intentie had om een wettelijke samenwoning aan te gaan maar deze wel degelijk reeds was aangegaan op een ogenblik dat hij gerechtigd was om hier in België te verblijven. Dat wanneer men kennis had genomen van deze samenlevingsovereenkomst dewelke opgemaakt werd op datum van 09/10/2018 en waarvan verzoeker met Mevrouw C. A. wanneer zij zich hadden aangeboden bij de diensten van de burgerlijke stand te Mechelen op 20/10/2018, melding hadden gemaakt, men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen dewelke meer met de juiste situatie zou overeen stemmen. Aangezien de verplichting opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet van motiverings- en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991. Dat de motivering zowel in rechte als in feite draagkrachtig moet zijn en op straffen van onwettigheid van de beslissing. Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn. Aangezien de bestreden beslissing dan ook hiermede geen rekening gehouden heeft bij de uiteindelijke beslissing genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie en dat hierdoor het middel gegrond is. Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht: Aangezien uit het hoger vermeldde duidelijk gebleken is dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie enkel en alleen verder gegaan is op het proces-verbaal hetwelk opgemaakt werd door de politie Mechelen-Willebroek waar gesteld werd dat verzoeker de intentie had om een wettelijke samenwoning aan te gaan daar waar hij reeds op 09/10/2018 een samenlevingsovereenkomst had opgemaakt door tussenkomst van Notaris H. K. en hij op dat ogenblik wel degelijk legaal in België verbleef met een visum hetwelk nog niet verlopen was. Dat er dan ook duidelijk kan worden vastgesteld dat bij de beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd gemaakt waardoor het middel gegrond is. Dat immers wanneer men navraag zou gedaan hebben naar de samenlevingsovereenkomst dewelke opgemaakt werd door tussenkomst van Notaris H. K. op 09/10/2018 men zeker en vast tot een andere beslissing zou zijn gekomen. Dat dit middel dan ook gegrond is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke redenen weer: verzoeker is niet in het bezit van documenten, vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet omdat hij niet over een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie beschikt.

Verder wordt er rekening gehouden met de elementen die verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor: een intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan geeft verzoeker niet automatisch het recht op verblijf. De toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt vermeld. Ook bevat de bestreden beslissing de motieven over het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103), temeer artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht opleggen, wel een onderzoeksplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet geschonden. De juridische en feitelijke grondslag worden afdoende duidelijk weergegeven.

2.3.1. In de middelen betwist verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk. Hij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aldus aan, samen met de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3.2. Verzoeker meent dat de gemachtigde moest rekening houden met het toenmalig legaal verblijf van verzoeker op het ogenblik van het afsluiten van een wettelijke samenwoning (9 oktober 2018 bij de notaris). De bestreden beslissing zou anders luiden indien hiermee rekening wordt gehouden en er zou niet gesteld worden dat de intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan niet automatisch het recht op verblijf inhoudt.

Deze redenering kan niet gevolgd worden. De bestreden beslissing stelt correct dat: *“Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Mechelen en verklaart dat hij aangekomen is in Frankrijk op 04.08.2018. Eind augustus is hij naar België gekomen, waar hij mevrouw C. A. (°26.09.1957) op een concert ontmoet heeft. Hij verklaart heel snel bij haar ingetrokken te zijn. Op 20.10.2018, nog geen twee maanden na hun eerste ontmoeting, boden betrokkenen zich aan bij de burgerlijke stand van de stad Mechelen om informatie in te winnen omtrent een wettelijke samenwoning. Zijn intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Bovendien is de relatie van korte duur.”*

De feitenvinding vindt steun in het administratief dossier. De Raad kan geen wettelijke bepaling ontwarren waarom het al dan niet legale verblijf van verzoeker op het ogenblik van het sluiten van een wettelijke samenkomst van invloed kan zijn op de bestreden beslissing, temeer geen aanvraag tot gezinshereniging is ingediend en verzoeker evenmin aantoonde met een visum type D naar België gekomen te zijn. Verzoeker reikt evenmin een wettelijke bepaling aan ter ondersteuning van het betoog dat het legaal verblijf tijdens het afsluiten van de wettelijke samenwoning hem een recht op verblijf zou geven. Verzoeker weerlegt niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen geldig visum had en illegaal in het Rijk verbleef. Het al dan niet bestaan van de recente afgesloten wettelijke samenwoning doet hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing steunt op een juiste feitenvinding, bevat een correcte beoordeling en is kennelijk redelijk. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, herhaalt verzoeker zijn grief.

De Raad ziet de relevantie van het betoog niet in. Immers, zelfs indien de wettelijke samenwoningsovereenkomst was bekend gemaakt, en verwerende partij wist dat er een aangifte tot het indienen ervan bestond, stelt de gemachtigde terecht dat de intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan geen automatisch verblijf geeft. De Raad benadrukt dat zelfs het bestaan ervan geen automatisch recht op verblijf geeft en verzoeker toont evenmin het tegendeel aan. De navraag naar een dergelijke overeenkomst is in dit geval irrelevant, zeker gelet op de korte duur van de relatie, zoals omschreven in de bestreden beslissing. Er wordt verwezen naar het punt 2.3. in zijn geheel.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is ongegrond.

2.4.1. In een derde middel stelt verzoeker het volgende:

“Derde middel: afwijking van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie: Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt; Dat wanneer de verantwoordelijke van de staatssecretaris voor asiel en migratie rekening zou gehouden hebben met deze samenlevingsovereenkomst dewelke opgemaakt werd op datum van 09/10/2018 door tussenkomst van Notaris H. hij wel degelijk zou hebben vastgesteld dat verzoeker zijn samenlevingsovereenkomst had opgemaakt op een ogenblik dat hij wel degelijk gerechtigd was om in België te verblijven en hij op dat ogenblik zeker en vast niet als illegaal verblijvende kon worden

beschouwd. Dat zulks dan ook wel degelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van deze beslissing zich opdringt. Dat het derde middel dan ook gegrond is."

2.4.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie", acht de Raad het onderdeel onontvankelijk.

Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting bevatten van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij meldt niet het precieze artikel dat zij geschonden acht, dus is dit onderdeel, zoals de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen, onontvankelijk.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid, die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De bestreden beslissing stelt correct vast dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft en dat het de intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan geen automatisch recht op verblijf geeft. Verzoeker verwijst naar de bespreking van zijn eerste en tweede middel. De Raad verwijst naar zijn eerdere uiteenzetting. Machtsafwending kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is, zo onontvankelijk, ongegrond.

2.5.1. Het vierde middel luidt:

"Vierde middel: schending van artikel 8 van het E.V.R.M.: Aangezien hierboven duidelijk aangetoond werd dat verzoeker op 09/10/2018 een samenlevingsovereenkomst heeft laten opmaken door tussenkomst van notaris H. K. waardoor zijn samenwoning met Mevrouw C. A. vastgesteld werd en er bepaalde wettelijke afspraken gemaakt werden waardoor verzoeker en mevrouw C. A. zich akkoord verklaarden om een samenleving aan te gaan en elkaar bijstand en hulp te verlenen en dat er wel degelijk overeengekomen werd dat zolang partijen samen zouden wonen hij gerechtigd zou zijn om hier in België te verblijven. Dat er dan ook geen enkele reden voorhanden is om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren gezien hij wel degelijk een samenlevingsovereenkomst had opgemaakt op het ogenblik dat hij nog legaal in België verbleef en hij beschikte over een visum. Dat hij dan ook wel degelijk recht heeft om hier in België verder te verblijven in samenleving met Mevrouw C. A., geboren te Kapelle op 26/09/1957 en woonachtig te 2800 (...)."

2.5.2. Verzoeker herhaalt dat hij op 9 oktober 2018 een samenlevingsovereenkomst heeft laten opmaken door een notaris waarbij hulp en bijstand aan elkaar wordt gegeven en dat hij zolang hij samenwoonde in België mocht blijven.

De Raad merkt vooreerst op dat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt te bepalen of verzoeker een verblijfsgerechtigde is en niet aan verzoeker of diens partner. Een legaal verblijf op het ogenblik van het afsluiten van een wettelijke samenwoning geeft op zich geen verblijfsrecht, terwijl het legale verblijf van verzoeker is verstreken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing motiveert over het gezinsleven:

“Betrokkene werd gehoord op 27.11.2018 door de politiezone van Mechelen en verklaart dat hij aangekomen is in Frankrijk op 04.08.2018. Eind augustus is hij naar België gekomen, waar hij mevrouw C. A. (°26.09.1957) op een concert ontmoet heeft. Hij verklaart heel snel bij haar ingetrokken te zijn. Op 20.10.2018, nog geen twee maanden na hun eerste ontmoeting, boden betrokkenen zich aan bij de burgerlijke stand van de stad Mechelen om informatie in te winnen omtrent een wettelijke samenwoning. Zijn intentie om een wettelijke samenwoning aan te gaan, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. Bovendien is de relatie van korte duur. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, § 101).

Verzoeker meent weerom dat het legaal verblijf op het ogenblik van het afsluiten van de wettelijke samenwoning hem een recht op verblijf geeft, maar laat na aan te duiden op grond van welke bepaling dit zou zijn.

Verder geeft de bestreden beslissing correct weer dat de relatie zeer recent is ontstaan: volgens verzoekers verklaringen eind augustus 2018. De relatie is dus momenteel van korte duur.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verwerende partij verwijst terecht naar het korte bestaan van de band die verzoeker heeft met zijn partner (enkele maanden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing). Het is ook kennelijk redelijk te oordelen dat een aangifte van een wettelijke samenwoning (ten overvloede zelfs een melding van een wens om te huwen) niet voldoende is om de beschermingswaardigheid, gegeven door artikel 8 van het EVRM, te krijgen. In het middel kunnen, buiten het afsluiten van een samenlevingsovereenkomst, geen concrete elementen over het gezinsleven teruggevonden worden. Een dergelijk recent afsluiten van een samenlevingsovereenkomst en een eventueel samenleven volstaat niet. Deze elementen zijn te vaag en te algemeen. De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Dit ontbreekt. Verzoeker toont niet afdoende aan, rekening houdend met het korte bestaan van de relatie, dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig gezins- en familieleven heeft.

Verder blijkt niet uit het betoog van verzoeker dat hij de schending van zijn privéleven aanvoert.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN